

te zeggen Jans? Word maar eerst sterk en dan zal je eens zien...."

„Wat zien?"

„Hoe gezondheid een mensch veranderen kan," antwoordde het zusje vriendelijk.

„Niet zoo'n gedrocht als ik," klonk het bittere antwoord. Rose-Marie drukte haar gezicht tegen de ruiten en streek telkens haastig en zenuwachtig met de vingers langs de oogen; aan de beweging van haar schouders kon men zien dat zij heftig tegen haar aandoening streed, eindelijk kon zij die niet meester worden, zij haalde haar zakdoekje voor den dag en altijd naar buiten ziende, drukte zij het tegen haar gelaat.

„Je moet zoo niet spreken," vermaande de heer, „zie je dan niet hoe het je zuster verdriet doet?"

„Och, waarom is ze ook zoo laf; zij weet toch dat er niets aan te doen is, of men al met mij heen en weer sjouwt, 't helpt niemendal, hoe gauwer ik dood ben, hoe beter voor haar."

Rose-Marie was eindelijk klaar gekomen met haar weerspannige tranen; zij keerde zich om en nu zag zij er uit als een lentelandschap nog nat van den dauw, maar reeds weer beschenen door de zon.

„Och mijnheer! Dat meent zij zoo niet! Soms alleen is ze wat verdrietig en dan zegt ze zulke dingen, die mij pijn doen voor een oogenblikje, maar 't is dadelijk weer over, want wij houden zooveel van mekaar, niet waar, poes? En om mij plezier te doen zal zij goed genieten van de zeelucht en we gaan samen in het zand liggen en uren lang kijken naar de zee! O de zee is zoo mooi, zoo mooi Jans!"

„Heeft u de zee dan wel eens gezien?"

„Ja zeker, toen wij van Indië kwamen, maar dat is al lang geleden toen was Jans nog niet geboren!"

„Dat kan toch zoo lang niet zijn."

„Dat was, laat eens kijken, ik word achttien en Jans is juist twaalf geworden en....."

De andere berekeningen werden zacht gedaan en hun slotsom met een paar schalke oogen gegeven.

„Dus dit is dertien jaar geleden."

„Nu, als ik goed reken, dan was u toen pas vijf jaar en dat herinnert ge u toch nog?"

„O zoo goed! Als ik mijn oogen dicht doe dan zie ik de zee, zoo prachtig, zoo groot, zoo wijd!" Zij sloot werkelijk de oogen en maakte met de hand een beweging om de uitgestrektheid der zee voor te stellen. „Nu eens wit als melk en dan grijs met goude strepen of donkergroen en soms zoo rood, zoo rood als gloeiend ijzer." En bijna zonder eenigen overgang zich tot haar zusje buigend, zeide zij met onbeschrijflijke zachtheid in de stem:

„O Jans, wat mag je Onzen Lieven Heer danken, dat Hij je zoo'n paar goede oogen heeft gegeven. Verbeeld je, dat je eens blind was, dan zou je